

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

4. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE II

AARSABONNEMENT 3 KR.

UDGIVER: MARINEFORENINGEN
EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR, CHR. IX.'S GADE 5¹
ANNONCEEKSPEDITIONER: THIESENSVEJ 10 KORSØR
HANS TAUSENSGADE 14 ODENSE

ENKELTE NUMRE 25 ØRE

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

VED E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU og AXEL JUEL

Forhenværende

MARINERE AF AARGANGEN 1877,

som kunde ønske at deltage i en lille Sammenkomst paa 40 Aarsdagen den 31. Marts i Aar i København, bedes sende Meddelelse herom til Marineforeningens Kontor, Chr. IX Gade 5, København.

Fra Kaptajn *F. B. Froda* har Hovedbestyrelsen modtaget nedenstaaende.

Til

Marineforeningens Hovedbestyrelse.

I »Under Dannebrog«s 1ste Hefte 1917 har Marineforeningen rettet en Tak til mig for mit Arbejde. Skøndt jeg hverken har ønsket eller tilstræbt at blive draget offentligt frem, har det dog ikke andet end glædet mig at læse de anerkendende Udtalelser om mit Arbejde. Jeg ved dog imidlertid bedst selv, at det ikke har været saa fuldkomment, som det burde have været, og den ærede Hovedbestyrelse er jo ogsaa kendt med Grundene dertil. Jeg tillader mig derfor paa min Side at takke for den elskværdige og behagelige Form, under hvilken Samarbejdet er blevet gennemført fra Bestyrelsens Side, og haaber paa fortsat Trivsel for Marineforeningen.

Ærbødigt

F. FRODA.

KORSØR KREDSEN

afholdt den 6. Februar ordinær Generalforsamling paa Klubhotellet. Formanden, Konsul *Th. Rasmussen*, gav — efter at Fuldmægtig *Michaelsen* var valgt til Dirigent — en Oversigt over Foreningens Virksomhed i det svundne Aar.

Kredsen er gaaet frem med 37 Medlemmer og tæller nu 158.

Paa Grund af utilstrækkelige Midler har Kredsen kun afholdt én Festlighed, nemlig Flagindvielsen den 23. Juli ved »Sommerlyst«.

Formanden omtalte Ulykkerne i »Herluf Trolle« og »Lossen« og meddelte, at Kredsen havde sendt Blomsterdekorationer til de omkomnes Kister, og at Bestyrelsen var tilstede ved Begravelsen. Ogsaa til en norsk Matros, der afgik ved Døden her, har Kredsen sendt en Blomsterdekoration.

Efter at have omtalt Indsamlingen til Luftværnet meddelte Formanden, at Lederen af Store Belts-Overfarten, Kaptajn *R. Andersen*, var valgt til Næstformand.

Regnskabet, der balancerede med 660 Kr. godkendtes enstemmigt.

Til Bestyrelsen genvalgtes Konsul *Th. Rasmussen*, Kaptajn *Andersen*, Styrmand *Krenchel*, Rorsbetjent *Jensen*, Togfører *Bendixen*, Fisker *Axel Larsen*, Maskinassistent *Hasdahl* og Overlærer *Woldike*; til Revisor genvalgtes Oldermænd *Buch*.

Som Sendemænd til Sendemandsmødet i København valgtes Formanden, Styrmand *Krenchel* og Togfører *Bendixen*.

Generalforsamlingen sluttede med et Leve for Kredsen.

MØDET DEN 20. FEBRUAR 1917

Den største Forsamling, vi endnu har mønstret til en Foredragsaften — nemlig ca. 200 Medlemmer — havde givet Møde til Hr. Observator *Torvald Köhls* Foredrag om »En Rejse i Verdensrummet«. Muligt, at netop det med en saadan Rejse forbundne æventyrlige havde øvet sin Tiltrækning paa Medlemmerne, af hvilke jo mange endnu har den ungdommelige Uro i Blodet, som i deres Ungdom lod dem længes mod fremmede Strande og gjorde dem til Sømænd, — nok er det, at Foredragsaftnerne synes at være i Besiddelse af større og større Tiltrækning, hvilket maa noteres som et glædeligt Faktum. Hvor Foredragets Æmne, som her, for Tilhørerne aabnede Vendskabsaltets Perspektiver, hvis Dybder ikke kan loddess tilbunds af den menneskelige Fatteevne, skal der en særlig kyndig Foredragsholder til, som netop forstaar at finde Begrænsning i et Æmne, som i sig selv betyder Uendeligheden.

At Observator Köhl var Manden, som formaaede det, vil ingen af de Tilstedeværende være i Tvivl om, — iøvrigt var der vist ingen, som havde næret Tvivl, og at det for Hr. Köhl selv var en Fornøjelse at give os Del i sin store Viden, tror vi med Sikkerhed at kunne udtale.

Støttet til et udmærket Lysbilledmateriale forstod Foredragsholderen at fængsle Tilhørerne uafbrudt i 5 Kvarter, og han saa sig endda nødsaget til at begrænse sit Æmne stærkt paa Grund af den befalede 11-Lukning. Der kræves en solid Hukommelse, en glødende Interesse og en betydelig oratorisk Evne til at kunne gøre disse Ting saa fængslende, som Hr. Köhl formaaede det.

Vi kan ikke være ganske enige med ham, naar han, som sit Foredrags Slutning, citerede de kendte Linjer »vi er ikke skabte til Højhed og Blæst, — ved Jorden at blive det tjener os bedst!« Alle var vistnok enige i, at de Højder og Verdener, fjærnt fra Jorden og Livet her, hvortil Foredragsholderen førte os, var vi godt tjente med at lære at kende. Stærkt Bifald takkede Hr. Köhl for hans Foredrag.

Ved det paafølgende Aftensbord indledede Formanden med at takke Hr. Köhl for hans Nærværelse og udbringe et Leve for ham, som besvaredes med 3 Hurra. Hr. Köhl talte for Foreningen, og motiverede smukt sine Ønsker for dens Fremgang og Trivsel. Senere havde flere Talere Ordet for at give Udtryk for den Interesse, Bekendtskabet med Hr. Köhl og hans Virken havde vakt, og for Haabet om ad Aare at se ham blandt os igen. Formanden bød en Del nye — vistnok 8 — Medlemmer Velkommen og udtalte Haabet om, at de maatte finde sig veltilpas i Foreningen.

Kl. 11 præcis sluttede denne lærerige Aften.

E. M.

NYBORG KREDSEN

havde den 21. Januar skaffet sine Medlemmer en ualmindelig interessant og fornøjelig Dag. Med »Freja« tøffede man om Eftermiddagen til Slipshavn, hvor man blev modtaget af Batteriet *Badrenfleths* Vogne. I Knudshoved foreviste Kaptajn Bardenfleth hele det militære Omraade inden for Pigtraaden. Særlig Beundring fremkaldte en hurtig Udrykning i Anledning af et supponeret Flyverangreb. 3¼ Minut efter at Flyversignalet havde lydt, var hele Styrken, der ellers holdt Søndagsfred, samlet i Batteriet og havde faaet Kanonerne placeret klar til Skud i de særlige Kanonstillinger, som Kaptajn Bardenfleth har konstrueret for at kunne bruge almindelige Feltkanoner som Luftskyts.

Fra Knudshoved gik Turen tilbage til Slipshavn, hvor man med elskværdige Flyver- og U-Baads-Officerer som Førere besaa de tre Undervandsbaade og de to Flyvebaade. Desværre maatte de ikke flyve denne Dag.

Kl. 6 samledes Marineforeningen og dens Gæster i Industrihotellet, hvor der var arrangeret et ualmindelig nydeligt Bord. Formanden, Baron *Haathausen*, talte her for Kongen og senere for Hædersgæsterne: Prins Axel, Kaptajn Bardenfleth og Kaptajn Juel-Brockdorff (sidstnævnte kunde først møde senere paa Aftenen). Der blev holdt en Række Taler bl. a. af Direktør *Tuxen*, Svendborg, for Nyborg Marineforening og dens Formand.

Den efterfølgende Generalforsamling dirigeredes af Baadebygger *Carl Jensen*. Til Bestyrelsen valgtes Hestehandler *Emil Hansen*, Hjulby, og Speditør *M. Møller*.

Imidlertid var Medlemmernes Damer mødt frem til Prins *Axels* Foredrag.

Prinsen, der for Tiden er Chef paa U-Baaden »Nymfen« i Slipshavn, fortalte sagkyndigt og interessant om Undervandsbaadens Oprindelse og Udvikling, illustreret ved en Række Lysbilleder. Han oplyste bl. a., at der nu var indlagt danske Dieselmotorer i en af de danske U-Baade. Overraskende for adskillige var Oplysningen om, at Maskineriet inden i en Torpedo, der jo drives frem ved sammenpresset Luft, har 100 Hestes Kraft eller lige saa meget som en Flyvemaskine. Hver Torpedo koster 15 000 Kr.

Et kraftigt Bifald lønnede Prinsens Foredrag, og med Forsamlingens Tilslutning udtalte Formanden, Baron *Haxthausen*, en hjertelig Tak til Hs. kgl. Højhed ikke blot for selve Foredraget, men ogsaa fordi han selv omsatte sine Ord i Gerning i Arbejdet for vort Fædrelands Værn.

Aftenen sluttede med et særdeles fornøjeligt Marinebal.

GRENAA KREDSEN

holdt den 4. Februar Fest paa Badehotellet.

Lokalene var smukt pyntede med rød-hvide Guirlander og Dannebrogslag, og over Indgangen til Salen saas Marineforeningens Emblem i stort Format. Borddækningen var, som altid naar Marineforeningen indbyder til Fest, nydelig. Paa den hvide Dug saas en rød Bræmme, omgivet af Dannebrogslag, og Menukortene var omviklede med røde Baand. Det saa meget festligt ud.

Fællesspisningen, der havde samlet ca. 70 Damer og Herrer, indledes med, at Flaget hejstes til Tonerne af Fanemarschen, hvorefter Musikken spillede »Kong Christian«, der paahørtes staaende.

Kredsens Formand, Havnefoged *Bilde*, bød Velkommen, og derefter holdtes en Række Taler, alt imedens man lod Hotellets gode Mad (Suppe, kogt Rødspætte, Oksesteg og Is) vederfares Retfærdighed.

Efter Bordet var der Bal, i hvilket baade Gamle og Unge tog livlig Del. Kl. 11 marscheredes op til Cotillon, og medens der blev afsunget en Sang, traadte hvidklædte Smaapiger, der symboliserede de neutrale Nationer og bar disses Flag, efterhaanden ind i Salen. Et nydeligt Arrangement, for hvilket der blev ydet Formanden skyldig Anerkendelse.

I Henhold til den derom af Byraadet gjorte Henstilling, blev der Kl. 12 lukket af for Gassen, og i Stedet hængtes flere Eksemplarer af den af Navigationslærer *Andersen* forhandlede Lygte »Stormkongen« op i Salen. De gjorde udmærket Fyldest, og Ballet fortsattes derpaa med Liv og Lyst.

JULEGAVERNE.

Fra Chefen for Krydsere »Valkyrien«, der, som bekendt, opholder sig ved de vestindiske Øer, er indløbet følgende Brev:

Til

Bestyrelsen af Marineforeningen.

Herved har jeg den Ære at overbringe Foreningen en hjertelig Tak for de tilsendte Julegaver til Skibets Besætning. Gaverne, der blev bortloddet Nytaarsaften, da Skibet, hvormed de ankom her til Øen, var blevet forsinket, blev modtaget med megen Glæde af alle om Bord.

Med særdeles Højtæelse

HENRI KONOW.

Kaptajn A. Tilly.

En af Marineforeningens trofaste Venner, fhv. Dampskibsfører *Albert Tilly*, er afgaaet ved Døden i København den 9. Februar efter en Operation, foretaget i Zürich.

Selv om Kaptajn Tilly i de senere Aar havde Virksomhed i Land, følte han sig dog stadig som hørende til Søen, hvor hele hans Manddomsgerning laa. Fra Dreng havde han faret til Søs, været overalt paa Jordkloden og i en Aarrække opholdt sig i Kongo i den belgiske Stats Tjeneste. Fra den Tid stammede den store og værdifulde Samling af vilde Folkeslags Vaaben og Husgeraad, som nu findes paa arkeologisk Museum. En Tid førte Kaptajn Tilly Kystdamperen »Øresund«, hvor han ved sin store Elskværdighed erhvervede sig megen Popularitet blandt Københavnerne. Senest førte han Skib i Fragtfart paa Nord-Østersøen.

Kaptajn Tilly var den første frivillige Bidragyder til Marineforeningens Sangbog og Medlem af Komiteen til dens Udgivelse, og det er betegnende for ham, at et af hans sidste Ønsker var at komme endnu en Gang i Marineforeningen, et Ønske, han desværre ikke fik opfyldt.

Han tilhørte en ualmindelig rask og brav Sømandstype med Hjertet paa rette Sted, han var en god dansk Mand.

Den Afdøde, der var dekoreret med Ridderkorset og den belgiske Étoile de service, blev ved en meget smuk Højtidelighed begravet den 17. fra Andreas Kirken, ved hvilken Lejlighed Marineforeningens Banner paraderede.

EGET HJEM FOR MARINEFORENINGEN.

Med megen Interesse har jeg i »U. D.« Januarhefte læst den af Hr. »—r« indsendte Artikel om Muligheden af at skaffe vor Forening Foden under eget Bord samtidig med, at man aabnede vore Marine-soldater et Tilflugtssted, særlig beregnet for dem ved Landlov, et Støttepunkt i Byen for dem, som ikke har noget Hjem eller Paarørende her.

Det være sagt straks, at Københavnskredsens Bestyrelse flere Gange har overvejet Muligheden af at skaffe et Hus, hvori vi kunde indrette os efter vore Tarv, men Sagen har maattet hvile til Fordel for de mange andre Ting, som en ung og stor Forenings Bestyrelse maa tage sig af for at holde det hele i Gang. Det vil erindres, at pekuniære Vanskeligheder nødvendiggjorde, at man indhentede Hovedbestyrelsens Samtykke til at forelægge Generalforsamlingen Forslaget om det frivillige Ekstrakontingent, og dettes Vedtagelse med derpaa følgende Offervillighed fra et stort Antal Medlemmers Side har faktisk været den eneste Vej, ad hvilken vi har undgaaet Underskud. Det vil altsaa ses, at den reelle Baggrund for et Ejendoms-køb ikke har været den bedste for Københavnskredsen, der vel ifølge sit Medlemsantal naturligt maa antages at være den, som har, eller vil faa, de største Midler at raade over. Længere end til en pæn Balance er vi endnu ikke naaet her i København.

Men skulde det glædelige Forhold indtræde indenfor en rimelig Tid, at vi fik Penge til Raadighed til Fremme af den smukke Tankes Realisation, at faa vor egen Bolig, fremtræder straks forskellige Forhold som jeg, i Tilslutning til og Fortsættelse af Hr. »—r«s Indlæg, maa have Lov at fremdrage i fri Diskussion — men, det være udtrykkelig sagt, — uden Mandat af nogen Art, og kun dikteret af min Interesse for Sagen og noget Kendskab til saadanne Forhold.

For det første mener jeg, at i en fælles Sag maa der ydes fælles Indsats, med andre Ord: alle Landskredsene bør være med, hvilket man vel med nogen Ret kan vente vil ske, idet alle skal høste Gavn af Sagens Fremme, og med lige Ret kunne træde ind i Foreningens Hus.

Vi maa derfor overveje Betimeligheden af at starte et fælles Byggefond — eller »Ejendomsfond« — et Fond, som selvfølgelig med Glæde modtager Gaver fra Velydere, saa at det indenfor en rimelig Tid kan naa en Størrelse svarende til, hvad man anser for nødvendigt for at finde Mulighed for Sagens Løsning, der vil kunde ske paa forskellig Maade; men jeg vil her indskrænke mig til at anføre tre som forekommer mig at ligge indenfor vor Rækkeevne nemlig, 1) at købe Grund og bygge selv, 2) at købe en Ejendom, rive den ned og opføre en ny paa Grunden og 3) købe en Ejendom og ombygge den til vor Brug.

Det første vil vistnok straks kunne lades ude af Betragtning da næppe nogen disponibel Grund findes i den gamle By eller paa Christianshavn, hvor jeg gaar ud fra, at Huset maa ligge.

Til Punkt 2) maa siges, at man vil komme til at regne med den betydelige Prisstigning som Ejendomme og Materialer er undergaaet, og som næppe i lange Tider bliver lavere, samt at man yderligere vil have en Klods om Benet i Form af ældre Prioritetsgæld, — med andre Ord — denne Ordning vil stille for store Krav til Finanserne.

Punkt 3) anser jeg for at være det Forslag, som har nogen Udsigt til at kunne føres igennem — vel at mærke under visse Forudsætninger.

Raader vi over kontante Penge — f. Eks. 25—30 000 Kr. — vil der utvivlsomt kunne findes en Ejendom, som ikke ligger for

langt fra Havnen, nær Sporvogn og Hovedfærdselsaare, og som med rimelige Omkostninger kunde ombygges til vor Brug. Der maa da regnes med, at der, udover de for Foreningen bestemte Lokaler, f. Eks. i Stuen og paa 1. Sal, findes saa meget til Udlejning egnet Areal (Butik, Lager, Beboelse paa 2 og 3 Sal m. m.) at vor Husleje bliver minimal. Der bør efter min Mening ikke regnes med et eventuelt Overskud af en for Foreningens Medlemmer og Besøgende indrettet Restauration. Balancen bør kunne skaffes ved Lejeindtægt af Ejendommens øvrige Lokaliteter af forskellig Art. Hvad der tillige maa regnes med, er Driften af Foreningslokalerne, som bør omfatte Forsamlingsstuer med Bibliotek, Læsestue m. m., Tøjopbevaring etc., samt Restauration — med andre Ord et betydeligt Apparat. Men det vil føre for langt at gaa nærmere ind paa Einzelhederne, for hvilke man vel fandt en formaals-tjenlig Ordning, om Spørgsmaalet var mere brændende, end det endnu kan siges at være. Kun een Ting maa endnu omtales, nemlig Pladsforholdene i en saadan »Marinestation«. Det glædelige Faktum, at Foreningen stadig vokser støt, giver sig tilkende ved vore Mødefattener, hvor Antallet af Deltagere jævnlige i det sidste Aar har været omkring 150, — ved sidste Møde endda ca. 200. Selv om vore Lokaler vilde være rigelige til daglig Frekvens, vilde der dog være noget uheldigt i, om vi, saasnart en større Forsamling kunde ventes, skulde nødsages til at søge udenfor vore egne Mure, — og selv 100 Mennesker kræver god Plads, naar der tillige i de samme Lokaler skal dækkes til Fællesspisning, og disse Rum maa selvsagt ligge i samme Etage, om ikke en stadig og uheldig Folkevandring skal finde Sted — kort sagt, der maa være vidt til Væggene.

Naar jeg har forsøgt at fremdrage nogle af Omstændighederne ved en saa betydelig Sag som denne, er det ikke af Pessimisme overfor Opgaven, som dog ingenlunde er let, men fordi jeg synes, at den er saa god, at den kræver fuld Belysning fra alle Sider, og hertil har jeg efter Evne gerne villet bidrage. Det vilde være gavnligt og interessant, om andre Interesserede vilde udtale sig og aabne andre Perspektiver — jeg tror, at alle Medlemmerne er opmærksomme Tilhørere. Hr. »—r« fortjener Tak, fordi han har bragt Sagen frem!

E. W. MARSTON.

PAA KRYDS MED „KAMPHANEN“

ESPEN HANSEN gik en Dag i Aaret 1813 i Lille Kongensgade — og det var hans Lykke. For dør mødte han en Skolekammerat, Skipper og Rheder Bjørn Andersen og hans to Venner, der var paa Vej til deres daglige Besøg i Vinstuen paa Kongens Nytorv.

Mødet var ikke hjærteligt, for Espen Jensen havde været Styrmand paa Rhederens Spaniensfarer, men var blevet »verfet« af Føreren i en udenrigsk Havn paa Grund af sin stærke Trang til Selvstændighed.

»Fanden heller, er det Dig, Styrmand,« næsten vrængede den svære Skipper over mod Espen Jensen, der gik paa det andet Fortov. »Er Du paa Gængerne endnu?«

»Paa Knæerne, som sædvanlig,« sagde Espen og satte et Friskfyrsansigt op.

»Det var en Kaperstyrmand for Dig, Bjørn,« sagde den ene af Kaptajns Ledsagere og puffede sin Ven i Ribbenene.

»Sludder og Vrøvl med det igen,« brummede Kaptajnen ærgerligt.

»Tag ham med paa Vinstuen,« sagde Vennen og hilste over paa Espen.

Kaptajnen sundede sig et Øjeblik og raabte saa over Gaden: »Vil Du tage en Sopken med os, Espen Jensen, og lade det gamle Had være glemt.«

Espen Jensen lo, skraaede straks over Gaden og kom hen til de andre.

»Det er Vekselerer Astrup, min værste Fjende, og dør er Kræmmer Bang, min bedste Ven,« præsenterede Kaptajnen, »og denne Hallunk her er min forhenværende Styrmand Jensen. I er lige kønne alle tre, saa lad os klinke paa Forbedring for Jer!«

Vekselereren syntes at interessere sig for Espen Jensen. »Jeg kunde jo nok forstaa, at De var Styrmanden fra »Vitus«, som Bjørn Andersen har fortalt om. Hvad har De nu at gøre?«

»Venter paa Tjans, min Herre!«

»Giv ham den Tjans, Kaptajn, — og lav den Paket om ...«

»Pas Dig selv, Mosjø; han har været Styrmand længe nok hos mig; ikke sandt, Espen Jensen.«

De gik ind i Vinstuen, hvor Portvinen straks blev sat for dem.

»Fire Glas idag,« kom det kort fra Kaptajnen.

De klinkede og satte sig tilrette.

»Hvordan staar det til hjemme?« drævede Kaptajnen.

Inden han kom videre, busede Vekselereren ud:

»Hør nu, Bjørn! Vil Du ikke have ham til Styrmand, saa gør ham til Kaptajn! Du klager over Øjnene, ellers vilde Du have taklet Paketten om og være gaet til Kapers. Lad os faa en Bid med af Stegen, mens den er paa Bordet. Du er vel selv bange for Pelsen, gamle Bjørn!«

»Skyt Du Din egen røde Rævepels,« fo'r det ud af Kaptajnen, der blev rød i Hovedet, saa Aarerne truede med at sprænges. Køb Du Kaperaktier for Dine skidne Penge, men lad mig og Paketten være.«

Espen Jensen tav klogelig og nippede til sit Glas.

»Kære Venner,« sagde Fjerdemanden, den sirlige Manufakturhandler Bang og drejede paa sin lange, gammeldags Stok. »Det er Krigens Tid, men lad os holde Fred i den Døre. Ofte har vi rigtignok her ved vore Glas droftet, om ikke ogsaa vi skulde lægge et Lod i Vægtskaalen og stræbe at gøre Fjenden Skade.«

Kaptajnen kløede sig i Hovedet og sagde sagte: »Er det

en lang Historie, lille Bang?« men hørte dog fredsommeligt til.

»... Hvad nu, Kaptajn Bjørn Andersen, om vi tre i Fællesskab gjorde Alvor af det og fik taklet Paketten om til Kaper. Vi kunde vinde baade Ære, Tak og Guld derved.«

»Ja, Tak for Takken,« brummede Kaptajnen.

»Ellers sælg den til en Pæreskipper,« grinede Vekselereren. »Bang og jeg vil have noget ud af vore Skibsparter. Naar vi nu taler om det, saa lad os faa talt ud!«

»At jeg kan fordrage Dig, har altid været mig en Gaade. Paketten er dog vel min?«

»Du er da for Satan ikke gift med hende,« grinede Astrup.

Saadan talte de om det lidt endnu. Da brød Kaptajnen af:

»Staa nu ved, hvad I har sagt, Godtfolk: Og Du, Espen Jensen! Skrup Du hjem og spørg Din Kone om Forlov, og saa kom op til mig i Overgade paa Torsdag og lad os tale om Tingene.«

Han klinkede med Vennerne — ikke med Espen Jensen —, og denne rejste sig, sagde Farvel med en halv forlegen, halv forsoren Mine og spankulerede denne Gang lige hjem til sin Kone.

Saaledes gik det til, at Espen Jensen, uden at gøre noget for det og næsten uden at sige noget, kom paa Tapetet som Kaperkaptajn.

Der blev Røre i de forskellige Hjem, da de gode Mænd — mer eller mindre forsigtigt — fortalte om Planerne. Espen Jensen slap bedre fra det end ventet. Hans Kone blev, da det kom til Stykket, glad over at faa Manden i Virksomhed, og *han* haabede paa det bedste Resultat af Forhandlingerne hos Bjørn Andersen. Han havde blot lidt Vrøvl med sin lange Dreng, Jens, der vilde ud med Faderen.

Bang blev snart færdig med sin Kone, Dorothea, der var Patriot ligesom Manden og ogsaa sendte en lille Tanke til den kommende Overflod. Og Bjørn Andersen gav bare sin lille ydmyge Hustru en Slags Instruks om Sagen, som i Virkeligheden laa ham varmt paa Hjerte. Værst stod det til hos Isak Astrup, der ikke var nogen Helt hjemme. Hans store, kraftige Kone mødte hans Planer med et:

»Ih, Dit Skrog, tænker Du paa Kaperi? Det gør jeg ikke!«

»Det gør jeg heller ikke synderlig,« sagde Astrup og saa' bekymret paa sin Kone, der stod med Armene i Siden og maalte ham. »Men jeg tænker nok, at jeg vil være lønnet Forretningsfører for Interessentskabet.«

»Skal Du med i Kaperlaget, skal Du saagu' med ud som Skriver eller Hovmester,« bestemte Konen og satte et fælt Grin op.

Isak Astrup sagde ikke noget, men gik ind i Skrivestuen. Det ordnede sig nok, mente han, — og det gjorde det ogsaa.

Den næste Dag gik det løs paa Vinstuen. Vekselereren spurgte ud om Espen Jensens »Kvalifikationer«, og da de var fyldestgørende, var de tre Venner snart i Fyr og Flamme og langt inde i Sagen.

»Skal der være Gilde, saa lad der være Gilde,« sagde Kaptajnen. Saa skal hun den O... lyne mig ogsaa have en ordentlig Besætning, en god Svingbane for og agter og en Firepundig Styrbord og Bagbord. Men Pengene, Gutter, — Kontanterne!«

»Lad os dele lige,« sagde Bang.

»Skuden er min,« sagde Kaptajnen. »Ejeren dobbelt Portion!«

»Bjørn Andersen sætter Paketten ind. Lad saa mig om Ordningen af det andet,« begyndte Vekselereren.

»... Ræven om at passe Gaaseflokk,« sagde Kaptajnen.

Vekselereren fortsatte uforstyrret: »Bjørn Andersen sætter Paketten ind for 1120 Rigsdaler, — vi andre kommer med rede Penge til samme Beløb. Hver faar Aktier for Summen à 25 Rigsdaler og kan sælge dem som han vil...«

Vennerne talte videre derom og blev snart enige.

»Saa skal hun have et kønt nyt Navn,« brummede Kaptajnen og sendte sin kære Paket en faderlig Tanke.

»Lad os kalde den »Patrioten,« sagde Bang alvorligt.

»For at følge Skik og Brug,« vrissede Bjørn Andersen.

»Det hedder allerede tre Kapere.«

»Hævneren,« foreslog Isak Astrup.

»Det hedder to,« snærrede Kaptajnen.

Der blev foreslaaet »Flyveren,« »Splitflaget,« »Gribben« og meget andet, men det blev omsider til »Kamphanen«. Mangt og meget kom endnu paa Tale, flere Glas blev tømt, og det blev sent inden Vennerne den Dag skiltes, men da var ogsaa alt klappet og klart.

Om Torsdagen mødte Espen Jensen med bankende Hjerte i Overgade og blev lukket ind til Kaptajnen paa 1ste Sal. Bjørn Andersen sad ved Vinduet og røg sin Pibe og rørte sig ikke af Pletten, da hans gamle Styrmand kom ind. Konen forsvandt lydiøst efter at have trukket en Stol ud paa Gulvet til Gæsten. Der blev imidlertid ikke Tid til at sætte sig; mens Espen Jensen endnu stod med Huen i Haanden, busede Kaptajnen ud:

»Er Du klar til at gaa ud med hende, Espen?«

»Vel, Kaptajn!«

»Du faar Clausen, »Svirmor«, med som Styrmand.«

»Vel, Kaptajn!«

»Kan Du være klar til at hyre Folk hos Dig paa Lørdag otte Dage Kl. 10? Hvor bor Du?«

»Kompagnistræde i Mikkelsens Gaard ligeoverfor Logi-huset.«

»Saa konimer jeg derhen. Kan Du klare Dig med Ent-ringspenge?«

»Nej, Kaptajn, — Madammen skal jo holde det gaaende saalænge, og ...«

»Vel. Her er Forskud, 10 Rigsdaler,« og han skubbede en Tut Sølvdalere henad Vindueskarmen henimod Espen Jensen.

»Hun skal hedde »Kamphanen«, Espen, og pas nu godt paa hende,« sagde han lidt venligere og kneb Øjnene sammen. »To Svingbaner, to Kanoner og atten Mand, Espen!« Han rakte sin tykke Haand frem, og Espen Jensen gav ham Haandslag. »Godt! Ordner Avertissementet og kommer Lørdag otte Dage Kl. 10!« Og saa saa' han ud ad Vinduet.

»Vel, Hr. Kaptajn. Maa jeg bede Kaptajnen hilse Madammen ...«

Bjørn Andersen nikkede svagt uden at tage Øjnene fra Gaden, og Espen Jensen afgav en lille Reverens og traskede af, lukkede Døren omhyggeligt efter sig og skyndte sig ned ad de stejle Trapper.

Vel var han ærgerlig over »Bjørnen«s Væsen, men glad var han! Aha! Hjem til Konen som Kaperkaptajn, stolt som Fader! Naada, Jens, for Far, Du har! Og saa de 10 Rigsdaler paa Lommen. Dem fik Konen denne Gang alle-sammen.

— Et Par Dage efter kunde man læse i »Adresse-Comp-toirs Efterretninger«: »Nogle øvede Matroser, som ville fare til Kapers med en velsejlende Skonnert, henvende sig hos Kapt. Espen Jensen, boende udi Kompagnistræde i Mikkelsens Gaard d. 25de dennes Kl. 10.«

Den Lørdag var der fint hos Madam Jensen. Trapperne var skurede og prangede skinnende hvide med nyt Sand. Den lille Lejlighed og Beboerne selv var i bedste Puds fra tidlig Morgen. Lidt før Kl. 10 samledes en broget Flok Mænd nedenfor paa Gaden, omgivet af næsvise Gadedrenge! Naboer og Genboer og Husfæller havde Næserne paa Ruderne eller stod i Gadedørene og gloede. Det var en stor Dag for Espen Jensens.

I god Tid kom Kaptajn Bjørn Andersen, ledsaget af sin gamle Styrmand Clausen, en støt og skikkeligt udseende Sømandsskikkelse. I nogen Afstand fulgtes de af to Matroser, som sluttede sig til Flokken paa Gaden. Bjørn Andersen travede op paa anden Sal og lige ind i Espen Jensens Stue, nikkede kort til Konen og satte sig i en stor Stol,

der var trukket frem midt i Værelset ved et Bord, hvorpaa der laa et stort Ark Papir.

Efter dem brasede hele den brogede Sværm op ad de hvidskurede Trapper, der snart tabte Glansen. Ved Døren blev de standsede af Clausen. »Vent en Kende, Folkens,« sagde han og lukkede Døren.

Godt bænket, stak Kaptajnen Næven ud til Espen Jensen til Haandtryk. »Her har Du Din Styrmand — Clausen! ja, Du kender vel Svirmor? Lad mig se, I forliges vel,« tilføjede han barsk.

De to trykkede hinanden i Haanden. Madam Jensen kom ind med tre Krus Øl, og Mændene drak hinanden til. Jens kiggede ind fra Køkkenet.

»Er det *Din* Dreng, Espen? Det er en køn Gut. Vil Du med ud som Skibsdreng med Fa'r, hvad,« sagde han venligt.

»Ja, jeg vil,« svarede Jens frimodigt og kom rød i Hovedet hen til Kaptajnen.

»Det kan Du godt,« nikkede Kaptajnen uden at kære sig om den forbløffede Moder. »Stik saa af med Dig, min Dreng, — og lad os faa Kontrakten sat op.«

Espen Jensen havde allerede med stort Mas og med en Vens Hjælp faaet prentet Forhyringskontrakten øverst paa Papiret og rakte den til sin Rheder.

»Vel, vel,« brummede Kaptajnen tilfreds. »Skriv saa, Espen!« Espen Jensen satte sig og skrev efter Diktat: Kaptajn — Espen Jensen, født paa Ærø. Forskud 10 Rdlr...« o. s. v. Derefter kom Styrmand Clausen paa Rullen.

»Jeg har, om Du synes det ret, Espen, antaget Konstabel Hansen fra Ostindiefareren »Arveprinsen« som Kanonér — og dertil Baadsmand Everdrup. Han er en Krabbe, men sæt nu dem paa Rullen og lad Plads staa aaben til en Sejlmager og en Kok. Og luk saa op for Kahytten og kald paa Skraa-Søren og Fynbo Niels.«

Clausen lukkede Døren op paa vid Gab og kaldte ud. De to støtte Søgutter af Kaptajnens egne Folk trængte sig frem mellem de andre, skridtede ind i Stuen, fik Haandslag og Forskud og kom paa Rullen — og saa begyndte Antagelsen af nye Folk. Det gik i en Ruf.

»Vil Du ha ham, Espen,« begyndte Kaptajnen ved hver især, og ofte endte Audiensen med et: »Saa herut med Dig« eller et »Adjø, Mosjø, og gi' Plads for en anden Hal-lunk,«

De antagne gik i Reglen lige over Gaden til Kælderstuen, og de forkastede slentrede knotne ned ad Gaden eller blev dovent hængende ved Sværmen i Porten.

— Den Dag antoges en halv Snes Mand — ikke alle lige første Rangs. Eliten af Kaperfolket var allerede ude. Jens Espensen blev paamønstret som Skibsdreng og gik ud i Køkkenet til sin Moder med sit Forskud, en Rigsdaler, — en Rigdom, en kolossal Mønt, han aldrig havde haft i sin Haand før, og som blev afleveret med en Stolthed og en Mandighed, som tog Pippet fra den bekymrede Kvinde.

Hønen havde ruget en Ælling ud, og Ællingen vilde svømme.

Nede i Nyhavn laa den ranke lille Skonnert og blev pudset op i Hast. De antagne Folk gik Skibstørreren og Maleren til Haande. Espen Jensen kom godt i Trit, redeligt bistaaet af den omhyggelige Styrmand Clausen og den lille, vimse Baadsmand Everdrup, som Folkene efter faa Dages Forløb gav Tilnavnet »Billen«. Øgenavne og Tilnavne var uundgaaelige blandt Kaperfolket.

Oppe paa Gaden maabede Tilskuere Dagen lang, skønt det paa den Tid var et dagligdags Syn at se Kapere blive udrustede og reparerede i Havnen. Bjørn Andersen var ombord den meste Tid. Han sagde ikke ret meget, men saa' saa meget des mere.

Af og til meldte der sig nye Folk, saaledes en Sejlmager Eskildsen, der havde faret paa Vestindien, og en ung Kok, som Sejlmageren holdt under Vingerne. Blandt dem, der meldte sig ombord, var en forhenværende »Skibsbarbér« Frandsen, en forsoren Svend, som Kaptajnen antog som

Jungmand, — dog mest for at have en »Kirurg« for en billig Penge ombord for paakommende Tilfælde.

Mod Espen Jensens Ønske indrulleredes ogsaa en forsjasket ung Mand, en forhenværende Student Karlsen, Søn af en af Kaptajnens Bekendte, som Jungmand, — en »forloren Søn«, temmelig fordrukken Fyr, som Familien vilde have til Søs, men Besætningen blev omsider gjort fuldtallig ved to flinke Folk, en køn, fuldbefaren »Skovser«, Mikkel, og en støt halvbefaren, Jan Amager.

Det var en stor Dag, da Kanonerne kom og blev sat i Borde. Udrustningen af hver Mand gik ogsaa sin Gang. Og det blev en usædvanlig fin og ensartet Udrustning. Hver Mand fik sin Huggert og sin Pistol i Bæltet, og seks udvalgte fik Geværer. Ikke alle var lige smukke som Krigsfolk, særlig da »Munderingen« var højst forskellig, og Højde og Drøjde ligesaa. Værst var det med en mægtig svær Matros fra Hornbæk, Svend Hansen, der gik under Navnet »Knolden« eller »Kartoffelmanden«, og saa den lille Baadsmand, »Billen«, der saa' pudsigt ud med sin drabelige Pistol i Bæltet og en ekstra lang Underofficersslire ved Siden. Drengene paa Bolværket havde deres evige Grin med de to, og af og til i Skumringen maatte de staa for Skud, naar Slubberterne havde et raadent Æble eller anden Ammunition ved Haanden. Tilsidst maatte Espen Jensen have en Mand gaaende i fuld Udrustning ved Bolværket for at holde Ungdommen i Ave.

Espen Jensen havde det ikke altid let med at faa sine egne Folk til at makke ret. Naar Arbejdet indstilledes og Bjørn Andersen var gaaet, vilde Folkene hjem — eller ud! Konerne og Pigerne drog — og det gjorde Beværtningerne i Nærheden ogsaa. For hver Dag, Skonnerten endnu laa ved Bolværk, blev det værre. Allerværst gik det den sidste Dag inden »Kamphanen« skulde hales gennem Bommen ud paa Rheden.

Der blev drukket tæt, og Uheldet vilde, at en Kaperkutter netop den Aften lagde ind i Nyhavn fra et Togt. Gasterne derfra kom i Klammeri med Skonnertens Folk, og »Kamphanerne« slog godt fra sig. Kutterens Folk havde raabt »Dreng« til dem, fordi de ikke havde været paa Kryds endnu, — og *det* blev til Slagsmaal. Espen Jensen, Kanoneren, Baadsmanden og Sejlmageren maatte lægge sig imellem, men inden der blev Ro og Orden igen, havde Kaptajn Jensen faaet en blodig Skramme i Ansigtet, og den lille Everdrup var blevet skammeligt rundhjulet til stor Fornøjelse for Matroserne baade paa Kutteren og paa Skonnerten.

Espen Jensen kaldte alle sine Folk ombord og lod dem blive dør. Men der manglede to: Barberfrans og Latinerkarl, d. v. s. Jungmand Frandsen og Student Karlsten. Ved Midnatstid blev Kanoneren og to haandfaste Mænd sendt ud efter dem og fandt dem i Beværtningen »Det gode Haab« aldeles drukne, hver med sin ligesaa drukne Pige. Det var umuligt at faa dem med, da alle Beværtningens Gæster tog dem i Forsvar.

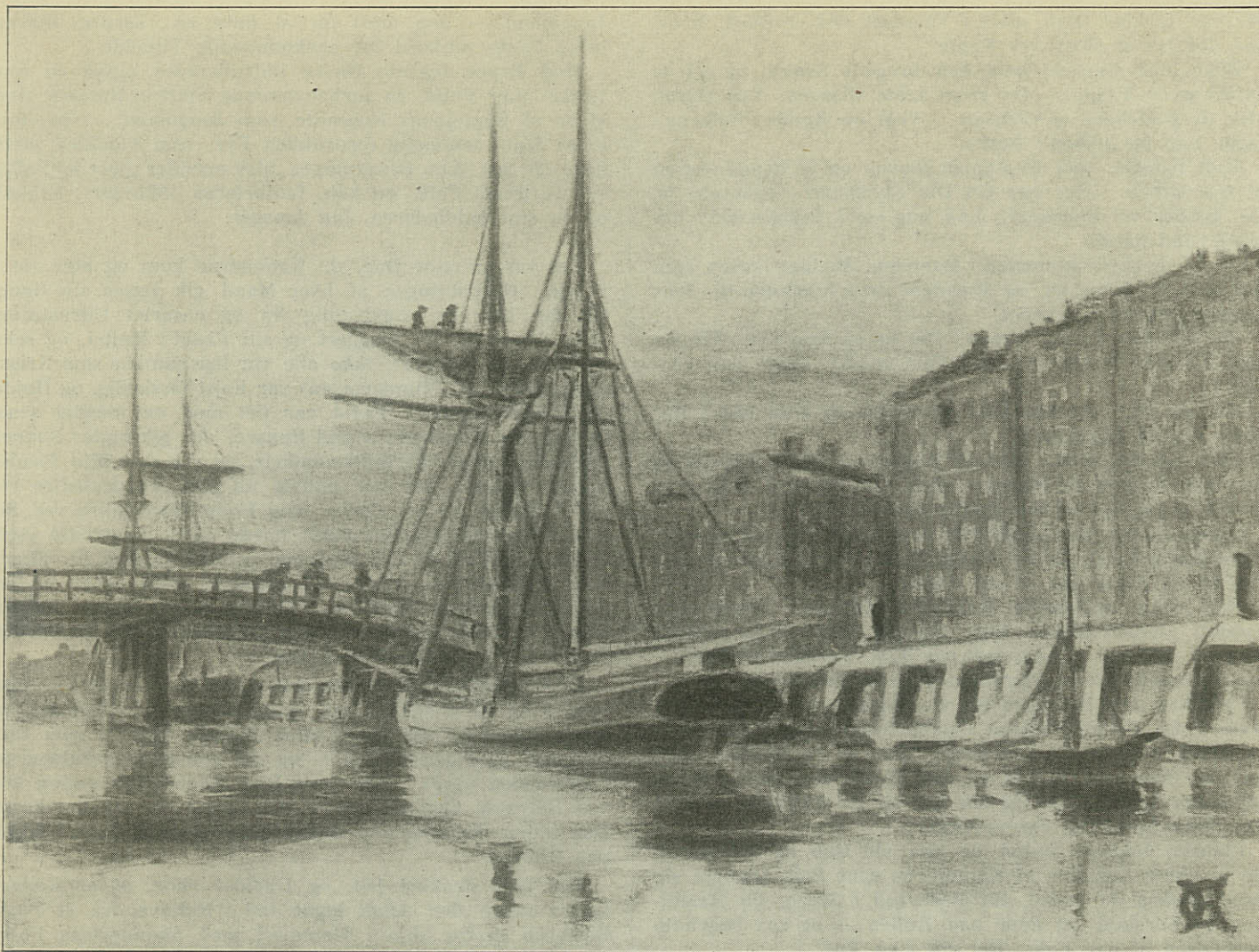
Tidlig næste Morgen blev de fisket op af Rendestenen uden Penge og næsten uden Klæder — og bragt ombord. De sov, da Bjørn Andersen kom ombord og Justitsen blev sat. Frandsen fik Bøjlen paa, og Karlsten blev vækket og slæbt ned i Kahytten.

»Er det galt med Dig allerede, Anton?«

Karlsten stød, slatten i Knæene, bleg, og gloede stift paa Rhederen.

»Nu skal jeg hjælpe Dig lidt, min Dreng, og glæde Din gamle Far,« Og Bjørn Andersen rejste sig og gik hen imod ham. Karlsens Øjne og Fingre dirrede. »Dette her er bare for at vække Dig,« raabte Kaptajnen og slog ham pludselig i Ansigtet, saa han tumlede til Siden. »Dette her er for at straffe Dig,« — og saa fulgte der et endnu værre Slag paa den anden Side af Hovedet. »Her har Du en lille Advarsel med paa Vejen, min søde Dreng,« brølede Kaptajnen og slog løs paa ham. Den unge Fyr væltede rundt

Tegning af Premierløjtnant E. Riis-Carstensen.

i den lille Kahyt for Slagene; Øjnene stirrede vildt af Skræk, og han begyndte at skrike.

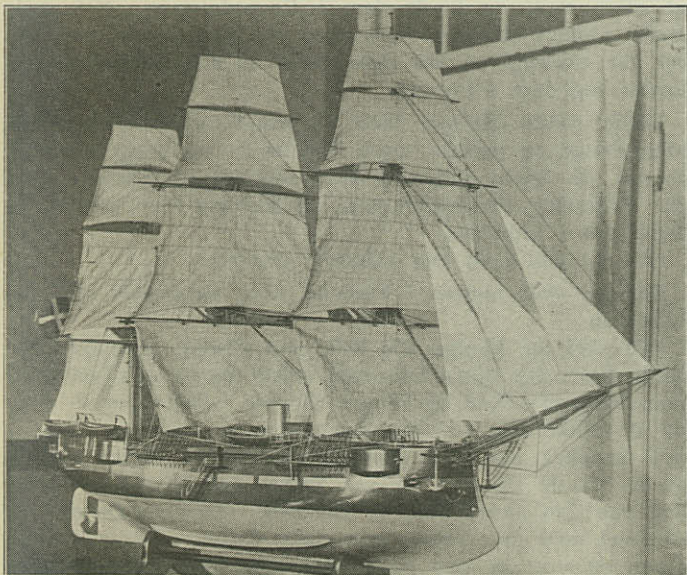
»Luk Lugen,« hvæsende Bjørn Andersen. »Her er fra Din Mor,« — og Slag fulgte paa Slag til Latinerkarl styrtede om paa Gulvet, blødende fra Næse og Mund.

Espen Jensen blev bange for at Jungmanden skulde dø og for Følgerne deraf overfor Mandskabet og Autoriteterne — og traadte imellem. »Lad det nu være nok — Kaptajn!«
(Fortsættes)

KAY LARSEN

GAVE TIL MARINEHOSPITALET

Søndag den 11 Februar afholdtes paa Marinehospitalet en Højtidelighed, ved hvilken der til Ophængning paa Hospitalet blev overgivet dettes Direktion en Model af Krydsfregatten *Fyen*. Det er en gammel, trofast Mariner, Forvalter ved Bryggeriet i Rahbecks Allé *Jens Laurits Larsen*, der har forfærdiget Modellen og givet Hospitalet dette meget smukke og værdifulde Resultat af mange Aars indsigtfuldt og kunstfærdigt Arbejde.

Modellen, der er $1\frac{1}{2}$ Meter lang og $1\frac{1}{4}$ Meter høj og fremstiller Fregatten i alle Detailler med tilsatte Sejl etc., blev modtaget paa Hospitalsdirektionens Vegne af Departementchef i Marineministeriet, Kaptajn *I. F. Saxild*, der i en smuk Tale takkede for den værdifulde Gave og lovede, at den skulde faa en Hædersplads paa Hospitalet, hvor man vilde vide at værdsætte dette Arbejde. Forvalter Larsen udtalte, at det havde været ham en Glæde at give Modellen til en Institution i Marinen, fra hvilken han havde saa mange gode Minder. Hr. Larsen har aftjent sin Værnepligt paa Fregatten *Jylland* paa Togt til Vestindien og har der lært at kende i et og alt denne gamle Skibstype, som han nu har sat saa smukt og varigt et Minde.

Krydsfregatten Fyen blev bygget af Jern og Staal paa Orlogsværftet og løb af Stabel den 27 December 1882; den betegnedes oprindeligt: »Korvet med lukket Batteri«, hvilken Betegnelse senere forandredes til Krydsfregat; dens Displacement var 2737 Tons og den var armeret med 16 Stkr. 15 Centimeters Kanoner, 6 Stkr. 37 Millimeters Re-

volverkanoner, 1 Patronkanon og 1 Mitrailleuse samt 2 Stævntorpedoapparater.

Fregatten har blandt andet foretaget Togter til Vestindien under Kommandør Caroc og til Middelhavet under Kommandør Wandel; den henligger nu aftaklet paa Orlogsværftet og anvendes som Reservekaserneskip.

A. J.

FRA VALKYRIENS TOGT TIL ØSTASIEN

1899—1900

PAA TOGT MED »VALKYRIEN«

(Fortsat)

Uddrag af en Dagbog
ført om Bord af
»457«

(Meddelt ved H. Hjorth).

^{17/11.} Afsløringen af Lesseps' Statue fandt Sted i Dag. Almindelig Flagning fra Morgenstunden. Senere Omklædning i Paradetøjet. Kl. 9 gik Chefen, en Del af Officererne og en Deputation fra Besætningen i Land for at overvære Højtideligheden. Efter Middag fik vi en Mængde Kul om Bord, heldigvis i Sække, saa vi slap for videre Svineri. De blev anbragt paa Agterdækket. Af Proviant fik vi ligeledes en Del, bl. a. fire radmagre, røde Kvier. De blev installerede i en Baas forude, men Meningen er vel nok, at de snart skal slagtes, thi der fulgte kun en eneste Balle Hø med, og den maa de jo snart kunne æde. Kl. 5 aflagde Khediven Visit om Bord; vi paraderede langs Rælingen og gjorde Honnør. Han var civil, men bar som alle Tyrkere den uundværlige røde Fez. Efter Solnedgang illuminerede alle Skibene og mange af Bygningerne i Land, kun »Valkyrien« henlaa beskedent i Mørke. Illuminationen var flot, særlig udmærkede Franskmændene sig ved deres Opfindsomhed. Et stort Fyrværkeri sluttede Festen.

^{18/11.} Lørdag Morgen dampede vi ind i Kanalen, efterfulgt af »Annam«. Med fem Miles Fart gled vi frem gennem Ørkenen og fik rigelig Tid til at beundre dette mægtige Værk. Det maa have kostet Masser af Arbejde og Kapital at gennemgrave denne uhyre Sandmasse, men dog er Kanalen et rentabelt Foretagende. Den passerer aarlig af en Mængde Skibe, og da Afgiften siges at være $7\frac{1}{2}$ Francs pr. Ton, er det jo ikke Smaasummer, det drejer sig om, hver Gang et stort Skib skal igennem Kanalen. Dog er der ogsaa store Udgifter, navnlig sluger Vedligeholdelsen og Opmudringen ikke saa lidt. Kanalen gaar for Størsteparten gennem Ørkener, og overalt møder Øjet det gule, glitrende Sand. Med bestemte Mellemrum passerer man de smaa, venlige Signalstationer, hvis Opgave det er at dirigere Trafiken, og undertiden øjner man en Karavane i det fjærne, eller kommer forbi en Araberlandsby, bestaaende af elendige Mudderhytter og lasede Telté, foran hvilke en Flok nøgne Unger boltrer sig og under høje Hyl løber omkap med Skibet, medens det langsomt glider frem gennem den smalle Kanal. »Annam« fulgte os trolig i nogen Afstand, og ved Totiden kom vi ud i den »Lille Bittersø«, hvor vi ankrede udfør Byen Ismailia, der, omgivet af grønne Træer, laa som en Oase i Ørkenen. »Annam« lettede igen Kl. 4, medens vi blev liggende Natten over sammen med en lille amerikansk Orlogsmænd, der ligeledes havde holdt os med Selskab i Port Said.

^{19/11.} Næste Morgen lettede vi, men maatte straks efter fortøje for at lade fire store Dampere passere. Kl. 10 kom vi ind i den »Store Bittersø«, stod tværs over denne og kom igen ind i Kanalen ved Tolvtiden. Her maatte vi atter

fortøje for en modgaaende Damp, men endelig Kl. $2\frac{1}{2}$ passerede vi Suez, efter at have været 33 Timer i Kanalen, hvoraf de 15 til Ankers. Vi befandt os nu i Bugten ved Suez og satte fuld Fart syd paa, men desværre var Vinden nordlig, saa Varmen var fæl, og det var næsten umuligt at sove paa Banjerne.

^{20/11.} Grundet paa Varmen er Dagens Tjeneste bleven lagt om, saa at vi nu straks om Morgenen fra 6 til 8 begynder med Eksercits, Kaffe fra 8 til $8\frac{1}{2}$, derpaa Rengøring. Middag fra 12 til 3, og igen Øvelser til 5. Vi passerede Sinai Bjerg i Morges ved Syvtiden, og hele Morgenstunden saas Hr. Pastoren at promenere paa Agterdækket, ivrig optaget af at spejde efter det berømte Bjerg. Trods den friske, nordlige Brise er Varmen stærk, hvorfor Officererne nu har lagt deres Huer og møder med hvide Korkhatte. Vi Mænd har da ogsaa faaet de medbragte praktiske, hvide Filthatte i Brug; »Slagpøse« er deres populære Navn. To af de medbragte Kvier maatte strække Hals i Dag. De viste sig at være radmagre, saa Suppen bliver vel derefter. Varmen paa Banjerne er uudholdelig; den er helt oppe paa 30° .

^{21/11.} Styrtebad over hele Linien til almindelig Glæde for alle. Der var ligefrem Trængsel for at komme til. Der blev sat Solsejl over hele Skibet, og Befalingsmændene viser sig nu i hvidt. Thermometret viser 36° i Skyggen. Jeg lukkede ikke et Øje sidste Nat. Det er en drøj Tilværelse, og vi har allerede flere Syge. Det er navnlig Mave, det er galt med. Vore tykke Uldtrøjer blev endelig beordrede lagt til Side i Dag, og vi bærer nu Bomulds-trøjer og Mavebælter; en behagelig Forandring

^{23/11.} Det blæser friskt i Dag, og af og til faar vi en rigtig Overhaling, men det hjælper kun lidt paa Varmen. En fransk Passagerbaad passerede os for nordgaaende og hilste os med Flaget. Vi slagtede de to sidste Kvier, men de var, om muligt, endnu magrere end de foregaaende.

^{24/11.} S/S »Malaya« passerede os for hjemgaaende i Morges. Vi vekslede en Del Signaler med ham. Op ad Dagen mødte vi flere store Lastdragere og benyttede Lejligheden til at holde Afstandsbedømmelse.

^{25/11.} Kl. 12 i Nat passerede vi Strædet ved Ba-bel-Mandeb og satte Kursen mod Øst. Efter en tidlig Rengøring gjorde vi klar til at ankre, og ved Titiden faldt Ankeret i Bugten ved Aden. Som sædvanlig, hvor der er noget at gøre, har England bemægtiget sig denne ypperlige Plads, der har en stor Betydning som Kulstation og derfor er stærkt befæstet. Forøvrigt er der vist ikke meget at se, og varmt er her, skønt en frisk Landbrise i Øjeblikket gør Tilværelsen ret behagelig.

^{26/11.} Stor Rengøring, senere Parade og Gudstjeneste. Jeg gik Vagt ved Styrbords Faldereb hele Formiddagen og nød den Ære at komme med paa et Billede, som Kandidat Svendstrup tog af Chefen og Kaptajnerne Møgaard og Evers. Mit Kvarter havde Landlov, men jeg foretrak at blive om Bord for at faa mine Julebreve færdige. Mange Kadrejer paa Siden med de dejligste Ting, men de Sorte er uforskammet dyre, saa Handelen gik kun trevnt.

^{27/11.} For at undgaa Kulstøvet blev alle vore Randsler stuvede om Bord i en Lægter, som derefter blev lagt til Ankers et Stykke fra Skibet. Derpaa begyndte Kulfyldningen, besørget af halvnøgne Arabere, men værre Svineri har jeg endnu aldrig været med til. Det er næsten til at fortvivle over. Om det saa var Middagsmaden, Risengrød og Fiskeboller, var den fyldt med Kulstøv. Stor Rengøring. Uha, sikken en Dag.

^{28/11.} Afleverede vor Julepost i Dag; en mægtig Bunke,

da alle jo skal have Breve afsted til Hjemmet. 400 Sække Kul anbragtes paa Dækket agter, og forude installeredes 60 Beder, alle med sorte Hoveder og Fedthaler. Paa Sulevarer kommer det da ikke til at mangle. Vi har faaet seks Arabere om Bord; de skal gøre Tjeneste som Kullempere. Velbekomme dem; det bliver vist en drøj Tur! Alt er nu klart til at stikke i Søen, og i Morgen tidlig sætter vi Kursen mod Colombo. (Forts.)

NAAR FLAGET STRYGES

ERINDRING FRA EN REJSE

Hoboken, December 1915.

Luften er høj og tynd og stille, og i Termometer-Røret staar Kvægsølvet paa 10° Frost.

Tvers over Hudsonfloden glider ustandseligt de store klodsede Hjulfærger mellem New York City og Hoboken, medførende Hundreder af Passagerer og omkring en Snes Arbejdsvogne og Automobiler hver. Mærkværdigt rask og sikkert maver de tunge Fartøjer sig frem gennem Baad-Mylderet, tudende og brølende i alle Tonarter, lige fra vrede Elefanter Stemme-Drøn til stukne Grises Vræl; øverst oppe, bag Skorstenen, vrikker den kolossale Stempelstang med en Perpendikkels Regelmæssighed.

Ned langs Hoboken-Doksiden, saa langt Øjet naar, ligger de store Udvandrerdampere; særlig mange tyske, med »Vaterland«s 50.000 Tons i Spidsen, ligger indespærrede her som mægtige døde Fortidsdyr. Og ovre paa City-Siden ranker sig de vældige Murstens- og Marmor-Kasser op i den klare Vinterluft, medens Solen spiller paa Spirenes Forgyldninger. — —

Hver Dag ligger vi her i Dokken og stadser med Postflaget paa Agterspillet og Malteserkorsets Dug i Stormastetoppen. Under Musik sættes Flagene hver Morgen Kloken 8, og under Musik stryges de atter, naar Solen er paa Vej vestpaa, ud mod Prærierne, og Mørket pludselig kommer, uden mellemliggende Tusmørke.

Det er en hel lille Højtidelighed der udfoldes, hver Gang Flaget stryges. Ved Flag-Masterne staar strunke Kvartermænd parat og paa Promenadedækket har Orkestret taget Opstilling. Fjerde-Styrmand har i de sidste 5 Minutter konfereret flere Gange med sit Ur. Endelig staar den lange Viser paa hel. Et kort »Klar« over mod Skibs-Orkestret, en skarp Trille i Styrmandsføjten, og Musiken falder i med »Kong Christian —«, medens Malteserflaget og den lysende, kraprøde Split-Dug paa Flagspillet agter langsomt glider ned, og de sidste Sol-Rester spiller mod det hvide Kors i den røde Bund. — —

Orkestret sætter i med den amerikanske Nationalmelodi. Flaget er strøget.

EDWARD SPORE

AGITÉR

for

Tilgang til Marineforeningen.